

Dames en heren,

Ik heet u van harte welkom hier bij het monument aan de Brielsestraat ter nagedachtenis aan de Watersnoodramp. Het is goed om te zien dat u ieder jaar in grote getale aanwezig bent om die verschrikkelijke ramp uit 1953 te herdenken hier bij het monument in Stellendam.

Op 31 januari raasde een storm over het westen van Europa. Een noordwesterstorm met windkracht 11 langs de kust, windsnelheden van ruim 135 km per uur en springtij vielen samen. In de avond moest het eb worden, maar het water zakte niet. Niemand kon toen nog vermoeden welk een verdriet en gemis ons land, ons eiland, en het dorp Stellendam ten deel zou vallen in de dagen die volgden. In de vroege ochtend van de eerste februari braken de dijken op verschillende plaatsen door; zowel de dijk bij de oude haven van Ouddorp als de dijken aan de noord- en zuidkant van Stellendam begaven het.

Het kolkende water overspoelde grote delen van Zeeland, West-Brabant en de Zuid-Hollandse eilanden. Meer dan 1.800 mensen overleefden dit niet. Het verwoestende water nam 69 mensen weg uit de kop van het eiland, waarvan de meeste uit de kern Stellendam. Complete gezinnen kwamen om. Families werden uiteengerukt. Zij die de ramp niet bewust hebben meegemaakt - de meesten van ons – kunnen zich waarschijnlijk niet voorstellen welke gevolgen dit had.

Gevolgen voor gezinnen, families die uiteengerukt werden en voor de lokale samenleving. Velen waren alles kwijt; men verloor geliefden, ouders, kinderen en andere familieleden. Velen verloren ook huis en haard. Zij verloren houvast, vertrouwen in de toekomst.

Nu wij hier op deze plaats staan waar we jaarlijks de ramp herdenken, staan we stil bij de slachtoffers die vielen in die koude nacht 60 jaar geleden. We staan stil bij onze dierbaren die overvallen werden door het water. We staan stil bij de gevolgen voor de nabestaanden die dierbaren verloren 60 jaar geleden. En we denken aan hen die huis en haard kwijtraakten in die nacht.

We staan ook stil bij hen die met gevaar voor eigen leven trachtten anderen te helpen. Bij de redders die de bittere kou trotseerden om medemensen te evacueren naar Voorne-Putten, of op andere manieren probeerden hulp te bieden. En sommigen van hen moesten die inzet zelf met de dood bekopen.

Niemand is de ramp van 1953 vergeten. Maar niet iedereen kan zich voorstellen wat het is als die ramp zo ingrijpt in je leven zoals hier op de kop en elders op het eiland. Niet iedereen kan zich voorstellen dat die ramp zo ingrijpend kan zijn, dat je er niet meer over kunt praten. Dat er mensen waren en zijn die het onderwerp mijden omdat het té pijnlijk is. Nabestaanden die voor het leven getekend zijn door de Watersnoodramp van 1953.

En daarom is het goed om die tragische gebeurtenis te herdenken. Ieder jaar weer. Opdat we niet zullen vergeten wat er gebeurde in die barre nacht. Opdat we hen zullen gedenken die ten prooi vielen aan het wassende water. Ook vandaag in het herdenken leven we mee met hen hier in Stellendam en elders op ons eiland, die de pijn en het verdriet van het verlies van dierbaren nog dagelijks met zich meedragen. Vandaag is eilandelijk, in Oude-Tonge, aandacht gegeven aan de herdenking en vanavond zijn er op andere plaatsen op het eiland ook lokale herdenkingsbijeenkomsten.

Straks zullen wethouder Van der Vlugt en ik namens het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Goeree-Overflakkee een krans leggen. Ook de Vereniging Oranjeveest Stellendam zal een krans leggen namens de inwoners van Stellendam, waarna anderen zullen volgen. Daarna zullen we één minuut stil zijn ter nagedachtenis aan hen die omgekomen zijn tijdens de ramp die dit deel van het eiland trof in 1953.

Herdenken blijft belangrijk, omdat de watersnoodramp zo'n groot verlies aan mensenlevens en zoveel wonden en verdriet in onze samenleving teweeg bracht. Een dergelijke ingrijpende gebeurtenis mogen we niet vergeten. Uit respect voor slachtoffers, nabestaanden en onze lokale samenleving. Ook in andere werelddelen komen heden ten dage beelden tot ons van overstromingen, tsunami's en de verwoestende kracht die dit met zich meeneemt.

Daarom is herdenken nu en straks in de kerk zo waardevol.

Het water van de zee zo hoog

Een mens zo klein en machteloos

Als dijken breken in de nacht

Niemand had dit ooit verwacht

Die tijd vergeet ik nimmer meer

Ik hoor haar stem steeds weer, steeds maar weer

Wij zullen samen met de engelen zijn

En daar is nooit geen stormramp of pijn

Dank voor uw aandacht.